

Petita biografia de Vladimir Ilich Lenin

Dirigent del partit bolxevic d'ençà de la seua formació el 1903. Dugué els soviets al poder l'octubre del 1917. Cap del govern soviètic fins el 1922, quan es retirà per problemes de salut.

Lenin, nascut el 1870, s'implicà en la lluita revolucionària des de ben jove – el seu germà gran fou penjat per l'intent d'assassinat de tsar Aleksandr III. El 1891 Lenin es graduà en dret amb excel·lència, i a partir d'aleshores representà els camperols més pobres de Samara. Després de traslladar-se a Sankt Petersburg el 1893, l'experiència de Lenin amb l'opressió de la pagesia a Rússia, unida amb els ensenyaments revolucionaris de G V Plekhanov, dugueren Lenin a contactar amb grups revolucionaris. L'abril del 1895, els seus camarades l'ajudaren per marxar a l'exterior per establir relacions amb el moviment revolucionari europeu i, en particular, per contactar amb el Grup per l'Emancipació del Treball, que encapçalava Plekhanov. Després de cinc mesos a l'exterior, per terres franceses i alemanyes, on es guanyà la vida amb el treball a editorials i diaris, Lenin tornà a Rússia, amb una maleta amb doble fons, plena de literatura marxista.

De nou a Rússia, Lenin i Martov crearen la Lliga de la Lluita per l'Emancipació de la Classe Treballadora, que agrupava els cercles marxistes del Sankt Petersburg d'aleshores. El grup donà suport a les vagues i a l'activitat sindical, distribuï literatura marxista, i donà classes a grups d'obriers. A Sankt Petersburg Lenin començà la seua relació amb Nadez'da Krupskaja. La nit del 8 de desembre del 1895, Lenin i altres membres del partit foren arrestats; Lenin fou condemnat a 15 mesos de presó. El 1897, quan s'acomplí la sentència, l'autocràcia hi afegí una sentència addicional de tres anys, amb el pretexte que Lenin havia continuat amb el treball d'escriure i d'organitzar des de la presó. Lenin fou confinat al poble de S'us'enskoje, a Sibèria, on esdevingué membre destacat de la comunitat camperola. Krupskaja aviat també hi fou confinada per l'activitat revolucionària, i plegats treballaren en l'organització del treball i en l'obra monumental: El desenvolupament del capitalisme a Rússia, i la traducció de Democràcia industrial, de Sidney i Beatrice Webb.

Quan expirà el període de confinament, Lenin emigrà a München, on aviat també hi anà Krupskaya. Lenin hi creà l'Iskra, amb la intenció de reunificar el Partit Obrer Socialdemòcrata Rus, que havia quedat desarticulat després de la persecució policial contra el primer congrés del partit el 1898. En el Congrés del 1903 les seues tesis organitzatives (centralisme democràtic) dividiren el partit en bolxevics (majoritaris, leninistes) i menxevics (minoritaris, amb Plekhanov i Trockij). Retornat a Rússia, de nou hagué de marxar-hi (1908). En aquest segon exili destacaren les seues polèmiques amb els liquidacionistes (que proposaven la dissolució d'un partit que tan sols podia treballar en la clandestinitat) i, més tard, quan el partit era legal, amb els que consideraven que no s'havia de participar en el дума tsarista. El 1912, el POSD(B), ja era de nou en ple funcionament, i des de Krakaw, dirigí l'òrgan del partit, "Pravda". El 1914 assistí a la Primera Guerra Mundial, on s'evidencià el socialxovinisme dels sectors revisionistes i centristes; Lenin provà de reagrupar el socialisme revolucionari a les conferències de Zimmerwald i Kienthal on coincidí amb Luxemburg en la necessitat de transformar la guerra entre imperis en una guerra entre classes. La primavera del 1917 retornà a Rússia, on ja s'havia produït la revolució burgesa de març. En les "tesis

d'abril” defensà la fi de la guerra i que tot el poder revertís en els soviets, òrgans assemblearis dels treballadors i dels camperols (i dels elements armats, els soldats). Amb aquest programa avançaren al llarg de l'any fins arribar a l'octubre, on prengueren el poder.

Després de dirigir la revolució d'octubre, Lenin fou el primer i el darrer president de la R.F.S.S.R.. El 1919 fundà la Internacional Comunista. El 1921 instituí la NEP. Durant el 1922 Lenin va patir una sèrie d'atacs que l'obligaren a deixar el govern. En els seus darrers mesos — finals del 1922 fins el 1923 — Lenin escrigué els seus darrers articles on hi exposà un programa per combatre la burocratització del Partit Comunista i de l'estat soviètic. Lenin morí el 24 de gener del 1924.